

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **L. C. N.**, Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, čj. MV-25480-4/SO-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 11. 2018, čj. 25 A 29/2018-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná shora označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 1. 2018, čj. OAM-726-4/PP-2018, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 169r odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), protože žalobce podal žádost v době platnosti výjezdního příkazu.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost.

[4] V průběhu řízení o kasační stížnosti informovalo zdejší soud Ministerstvo vnitra o tom, že žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 3. 2019, čj. MV-31339-3/SO-2019, ve zkráceném přezkumném řízení zrušila jak své dřívější rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu krajského soudu, tak i rozhodnutí Ministerstva vnitra. Současně požádalo o vrácení

správního spisu, aby mohlo bez průtahů věc znovu projednat. Nejvyšší správní soud si toto rozhodnutí žalované vyžádal a zjistil, že původní rozhodnutí žalovaná zrušila s ohledem na závěry obsažené v nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 41/2017.

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval podmínkami řízení a shledal, že nejsou splněny.

[6] Jakkoliv Nejvyšší správní soud při svém rozhodování vychází podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 120 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, splnění podmínek řízení zkoumá kdykoliv za řízení z úřední povinnosti, protože bez jejich naplnění nemůže ve věci meritorně rozhodnout. Jednou z podmínek je také existence předmětu řízení.

[7] Z ustálené judikatury zdejšího soudu vyplývá, že pokud je žalobou napadené rozhodnutí pravomocně zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno v jiném řízení, odpadl tím předmět řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s. Odpadnutí předmětu řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, který vede k odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Totožné důsledky nastanou také v případě zrušení, nahrazení či změny napadeného rozhodnutí v průběhu řízení o kasační stížnosti. Ani v takovém případě totiž nejsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci samé z důvodu neexistence předmětu řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2007, čj. 7 Afs 143/2006-95, ze dne 30. 6. 2014, čj. 4 As 16/2014-65 či usnesení ze dne 14. 1. 2016, čj. 9 Ads 147/2015-24). V usnesení ze dne 12. 9. 2018, čj. 9 As 218/2018-72, NSS konstatoval, že *„případným věcným přezkumem kasační stížnosti [by NSS] nerozhodoval o konkrétních veřejných subjektivních právech, neboť napadené rozhodnutí, které veřejná subjektivní práva stěžovatele mohlo zasáhnout, již neexistuje. I pokud by Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti a zrušil rozsudek krajského soudu, krajský soud by nemohl řízení dále vést pro neexistenci předmětu řízení a musel by žalobu odmítnout bez věcného projednání. Nejvyšší správní soud by nemohl případně uplatnit ani svou pravomoc podle § 110 odst. 2 s. ř. s. a zrušit napadené rozhodnutí sám, neboť nelze zrušit již zrušené, a tedy neexistující rozhodnutí. Soudní přezkum věci samé by tedy nemohl vést k účinné ochraně veřejných subjektivních práv stěžovatele.“*

[8] Nejvyšší správní soud ověřil, že v nyní posuzované věci žalovaná zrušila své napadené rozhodnutí, a to rozhodnutím ze dne 11. 3. 2019, čj. MV-31339-3/SO-2019, které nabylo právní moci dne 28. 3. 2019. V souladu s výše citovanou judikaturou tedy odpadla jedna z podmínek řízení o kasační stížnosti. Uvedený nedostatek přitom nelze odstranit

[9] S ohledem na neodstranitelný nedostatek podmínek řízení Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[11] Podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, byl-li návrh na zahájení řízení (zde kasační stížnost) před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu

soudu zaplacený poplatek. Proto Nejvyšší správní soud výrokem III. rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. června 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu